

danke Forfattere kunde det jo altid spille en Rolle, og der kunde altsaa være Tale om paa en eller anden Maade at komme dem til Hjælp og støtte dem til Gengæld for det Tab, de lide derved, at man nu kan oversætte dem til fremmede Sprog uden at spørge om deres Tilladelse. En saadan Støtte gives dem jo gennem Understøttelser paa Finansloven, og det er just ikke i noget ringe Omfang, man understøtter danske Forfattere der. Jeg vil ikke sige, at jeg er nogen stor Tilhænger af de Bestræbelser, der gøre sig gældende og have gjort sig gældende i den sidste Tid i stort Omfang for at gøre Finansloven til en Malkeko for alle mulige Interesser; men jeg vil dog sige, at skulde vi have Valget mellem at lægge en Vognsat paa Folk i Almindelighed til Fordel for de enkelte Forfattere, eller give de Forfattere, der fortjene det, en noget større Understøttelse paa Finansloven, vil jeg foretrække det sidste. At gøre begge Dele, at understøtte dem, dels indirekte gennem Beskyttelse, og dels direkte gennem Bevilling paa Finansloven, det forekommer mig dog at være at give dem baade i Pose og Sæt.

Den ærede Ordfører fremhævede ogsaa Hensynet til Norge. Det er ganske rigtigt, at Norge har vedtaget en Lov i nær Overensstemmelse med dette Lovforslag; men der foreligger ikke noget om, at Norge har bragt det her omstridte Punkt i Loven til Anvendelse over for Udlandet. Det hedder ganske vist i Flertallets Betænkning, at det vides, at Norge er i Færd med, om ikke at tiltræde Bernerkonventionen, saa at afslutte særlig Overenskomst med enkelte Lande. Men om det bliver til noget dermed, det oplyses ikke, og derom er jeg for mit Bedkommende i stor Tvivl. I det hele er det jo et Spørgsmaal, om ikke denne Bestræbelse for at faa disse Love og særlig denne Bestemmelse i § 4 frem baade i Norge og hos os, har gjort sig gældende til Dels af det Hensyn, at det ene Land har set paa det andet, og i Norge har man saa sagt: Nu vil Danmark have det, og faar Danmark saadanne Overenskomster afsluttede, vil det være nødvendigt for os at følge med, medens Danmark paa sin Side har set paa Norge og sagt som saa: Nu synes det, som om Norge vil gøre Alvor af det, og vil Norge det, ville vi af visse Grunde være nødt til at følge efter. Det synes, som om man maaste begge Steder helst ønske at blive fri, og at derfor det ene Land staar afventende over for det andet og har i Grunden ikke Øyst til at tiltræde Bernerkonventionen eller indgaa saadanne særlige Overenskomster

med enkelte Lande medmindre ogsaa det andet Land gør det. Jeg er derfor ikke saa sikker paa, at Danmark har noget at risikere i den Henseende fra Norges Side. Jeg tror, at man ganske trygt kan vente og se, om det fra Norges Side er Alvor med at gaa til disse Overenskomster. Jeg er ikke enig med den ærede Ordfører i, at det særlig for de mindre Lande har Betydning i faa disse Overenskomster afsluttede. Jeg indser ikke, hvorfor det mere skulde være af Betydning for de mindre Lande end for de større at faa saadanne Overenskomster afsluttede. Mig synes det tværtimod indlysende, at Jordelen derved maa blive størst for de større Landes Bedkommende. Jeg erkender, at dersom Norge gør Alvor af at bringe sin Lov i Anvendelse eller afslutte saadanne Overenskomster med fremmede Lande, ville vi af Hensyn til Forlæggerne være nødt til at følge efter, og dersom dette sker i en nær Fremtid, skal jeg for mit Bedkommende ikke længer rejse nogen Modstand mod denne Lov. Thi bringer Norge Lovens § 4 i Anvendelse, medens Danmark ikke gør det, vil Folgen blive den, at Forfatterne gaa over til norsk Forlag, hvor de opnaa denne Beskyttelse og ikke blive i Danmark, hvor de ikke have den, medens Forholdet nu snarere er omvendt, at de norske Forfattere gaa til danske Forlag, og denne Ombytning kunne vi ikke være tjent med. Vi vilde vel saa til Gengæld faa en Del af den Oversættelseslitteratur, som de nu have saa rigeligt af i Norge, men denne Forandring tror jeg ikke er heldig. Hvis altsaa Norge tiltræder Bernerkonventionen, maa vi ogsaa gøre det, men da jeg i høj Grad tvivler om, at Norge vil gøre det, dersom Danmark ikke gør det, tror jeg ikke, at vi risikere meget ved at unblade det.

Den ærede Ordfører berørte et Punkt, som jeg ikke har omtalt i Betænkningen, nemlig Forholdet til Bladene. Da jeg selv staar i Forhold til Bladene, vil jeg dog ogsaa nu berøre dette Punkt, og jeg vil da sige, at for Bladene, og navnlig for Provinssbladene, vil det have sin Betydning, at man ikke faar disse Overenskomster; derom ville vistnok næsten alle være enige. Jeg lægger ikke saa megen Vægt paa, at Bladene, naar man fik disse Overenskomster, maatte betale saa meget mere for en Del af deres Stof, som de nu ikke betale andet for end Oversættelseshonorar; men hvad jeg navnlig lægger Vægt paa, er, at Bladene, navnlig de mindre Blade, derved vilde blive mere afhængige, end de allerede ere, af Oversættelseshonorar og saaledes blive afstaaende fra at gøre et skønsomt Valg efter deres